

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. Ch.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. KUJCK 32217/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2020, č. j. 55 A 5/2019 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Vimperk rozhodnutím ze dne 19.10.2018, č. j. MUVPK-OD-35065/18-SVECH, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Tohoto přestupku se dopustil tím, že „dne 29.03.2018 v 16:55 hodin (...) při řízení motorového vozidla BMW, šedé barvy, rz: X, se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť s tímto vozidlem překročil na silnici II. třídy č. 145, poblíž garáží u stadionu, v ulici Sušická, v uzavřené části obce Vimperk, ve směru jízdy od křižovatky ulice 1. máje a ulice Sušická, nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy silničním laserovým

rychloměrem MicroDigiCam LTI, výrobní č.: UX018155, schváleného a ověřeného typu, byla (jím řízenému) vozidlu na vzdálenost 124,2 m od laserového rychloměru umístěného poblíž garáží u stadiónu, v ulici Sušická, naměřena rychlost 64 km/h (...). Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 61 km/h, čímž porušil § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[3] Městský úřad uložil žalobci pokutu 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[4] Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[5] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl.

[6] Soud neměl pochyb o zákonnosti a přezkoumatelnosti uložené pokuty. Ukládanou sankcí se městský úřad zabýval na straně 7 a 8 svého rozhodnutí, kde popsal naplnění materiální stránky daného přestupku i zákonem chráněný zájem, jakož i okolnosti spáchání přestupku. Soud přisvědčil žalobci, že správní orgán tvrdil uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby, zvolená výše je však skutečně uprostřed zákonné sazby, nicméně tato skutečnost sama o sobě nemá jakýkoli vliv na přezkoumatelnost úvah správního orgánu a ani na zákonnost jeho postupu či na srozumitelnost rozhodnutí jako takového.

[7] Soud neshledal porušení zásady dvojího přičítání. Úvahy o místě spáchání přestupku považoval soud za dostatečné. Správní orgán se vyslovil též k přestupkové minulosti žalobce; minulá provinění mu však nekladl k tíži. K těmto proviněním přihlédl pouze v rovině hodnocení osobnosti žalobce jako pachatele řady dopravních přestupků. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že městský úřad nehodnotil žádné přitěžující ani polehčující okolnosti. Žalobce přitom žádné takové okolnosti ani neuvádí. Okolnosti, resp. skutečnosti týkající se žalobcova vozidla městský úřad nehodnotil, podle krajského soudu tak ani činit nemusel, neboť pravidla silničního provozu platí pro každého stejně, a to ať už řídí moderní auto s různými bezpečnostními prvky, nebo postarší vozidlo. Krajskému soudu nepřísluší hodnotit, zda měl zákonodárce na vývoj automobilů v tomto směru reagovat či nikoli, není ani oprávněn takovéto úvahy při výkladu zákona zohlednit. Správní orgány se při ukládání pokuty zabývaly všemi okolnostmi, které byly v žalobcově případě relevantní.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku neposkytnutí kopie návodu k obsluze rychloměru. S návodem k obsluze byl žalobce seznámen při ústním jednání. V rámci své argumentace z tohoto návodu žalobce zjevně vychází. Krajský soud nepovažoval za účelné zabývat se otázkou, zda je návod autorským dílem, či nikoli [je však zjevné, že v souladu s § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), se o autorské dílo jedná]. Zamýšlel-li žalobce tento návod podrobit znaleckému zkoumání, mohl tak učinit. Takovýto důkazní návrh žalobce mohl v řízení před správním orgánem vznést, což ale neučinil.

[9] Krajský soud měl za nedůvodné též další žalobní námitky. Jejich vypořádání však Nejvyšší správní soud dále nerekapituluje, neboť proti němu kasační stížnost nesměřuje.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Krajský soud nesprávně právně posoudil námitku nezohlednění zákonných kritérií při ukládání pokuty. Nezhodnocení kritérií zavinění, následku, způsobu spáchání, délky doby, po kterou byl přestupek páčán, i některých dalších okolností, způsobuje nezákonnost uložené sankce. Tvrzení krajského soudu, že správní orgán při výměře sankce zohlednil formu zavinění, je nepravdivé. Krajský soud tvrdí, že se správní orgány k jednotlivým kritériím vyjádřily, neuvedl však, jak konkrétně. Rozsudek je v tomto ohledu nesprávný a též nepřezkoumatelný. Krajský soud se nijak nevypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán vedle toho, že nezohlednil všechna zákonná kritéria, ani neuvedl, které okolnosti hodnotil jako polehčující či přitěžující, a jaký mají vliv na konečnou výši pokuty.

[12] Rozsudek je nepřezkoumatelný též ve vztahu k namítanému rozporu mezi výrokem a odůvodněním ohledně výše sankce. Strohé konstatování, že namítaný rozpor nemá vliv na přezkoumatelnost úvah správního orgánu, není dostačujícím vypořádáním zásadní žalobní námitky. Krajský soud tuto námitku navíc nesprávně právně posoudil - z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně jednoznačně plyne, že správní orgán měl v úmyslu uložit sankci na samé spodní hranici sankční sazby. Přesto je ve výroku v rozporu s tím uvedeno, že sankce je v polovině sankční sazby. Krajskému soudu tak nezbývalo, než pro tuto nesrozumitelnost napadená rozhodnutí zrušit. Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením námitky nerespektování zahlazení odsouzení. Z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, k jakým že to přestupkům správní orgán vlastně přihlížel. Nelze tedy ani přezkoumat, zda byl institut zahlazení odsouzení respektován či nikoli. Pokud je přestupek zahlazen, k čemuž dochází po třech letech, nelze k takovému přestupku přihlížet při výměře sankce vůbec, ať už na tento fakt správní orgán nahlíží z jakékoli strany. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil též námitku vztahující se k hodnocení okolností spáchání přestupku. K překročení rychlostního limitu mělo dojít na kvalitní čtyřproudé pozemní komunikaci, v přehledném úseku, za vynikající viditelnosti, navíc do kopce a v moderním, prémiovém vozidle žalobce, takže brzdná dráha žalobce by byla podstatně nižší, než jak je tomu v obvyklých případech. Překročení rychlostního limitu za těchto okolností je tedy zjevně daleko méně závažné, než obecné překročení rychlostního limitu, nebo překročení rychlostního limitu na nepřehledné, nekvalitní pozemní komunikaci, nebo za špatné viditelnosti atp.

[13] Stěžovatel dále namítá, že ve správním řízení došlo k podstatné procesní vadě, neboť stěžovateli bylo odepřeno pořízení kopie návodu k obsluze rychloměru. Je zcela irrelevantní, zda byl stěžovatel či jeho zmocněnec s návodem k obsluze seznámen při ústním jednání (nebo ještě dříve). Účastník řízení má totiž právo na nahlížení do spisu a pořízení kopie spisu bez ohledu na to, zda se s konkrétní částí spisu seznámil při ústním jednání nebo zda je jeho zmocněnci tento podklad rozhodnutí údajně znám z jiného řízení. Stěžovatel již v žalobě vysvětlil, že návod k obsluze je velmi obsáhlý a složitý dokument, který nelze reálně nastudovat nárazově na ústním jednání. Stěžovatel navíc zamýšlel předat návod k obsluze znalci, aby tento přezkoumal provedené měření rychlosti a jeho soulad s návodem k obsluze, jakož i technickou správnost návodu. K úvaze krajského soudu, že „zamýšlel-li žalobce tento návod podrobit znaleckému zkoumání (bod 11 žaloby), mohl tak

učinil. Takovýto důkazní návrh žalobce mohl v řízení před správním orgánem vznést, což ale neučinil“, stěžovatel uvádí, že byl svým zmocněncem seznámen se skutečností, že byt zmocněnec v mnoha jiných případech žádal o znalecké dokazování, ani v jednom případě tomuto důkaznímu návrhu správní orgány ani správní soudy nevyhověly. Úvahu krajského soudu proto považuje za nespravedlivou.

[14] Stejně tak došlo k podstatné procesní vadě i tím, že správní orgán neprovedl důkaz návodem k obsluze jako celek, ale, jak plyne z protokolu o ústním jednání, pouze jeho počáteční, zcela obecnou část, přestože následně v rozhodnutí správní orgán z návodu k obsluze dovozoval i skutečnosti, které při ústním jednání nezazněly. Tím došlo k porušení zásady bezprostřednosti. I v tomto aspektu se tak krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení.

[15] Stěžovatel a jeho advokát nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon přímo nestanovuje vzorec pro výpočet výsledné hodnoty sankce. Pouze uvádí okolnosti, ke kterým správní orgán přihlíží, přičemž lze přihlídnout jen ke skutečnostem, které byly v řízení zjištěny, nikoli ke všem zákonným kritériím. Výše sankce je výsledkem správní úvahy řádně odůvodněné v rozhodnutí. V posuzované věci byla pokuta uložena v polovině zákonného rozpětí. Projednávané protizákonné jednání rozhodně nelze bagatelizovat konstatováním, že k přestupku došlo ve dne za perfektní viditelnosti a s poukazem na vlastnosti stěžovatelova vozidla. Stěžovateli byla dána možnost řešit přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti na místě „blokově“, s čímž nesouhlasil.

[17] Podle žalovaného není účelem řízení o přestupku spočívajícím v porušení nejvyšší povolené rychlosti, aby správní orgány prokazovaly soulad měření s návodem k obsluze. Použitý silniční laserový rychloměr byl řádně ověřen (v souladu s Metodickým postupem při ověřování laserových rychloměrů). Ověřovací list žádným způsobem nepodmiňuje (na rozdíl například od radarových měřičů rychlosti) platnost měření použitím rychloměru v souladu s návodem k obsluze. Návod k použití u laserového měřiče je pouze jakýmsi manuálem, který slouží k obsluze zařízení, pro usnadnění zacházení s přístrojem a možnosti užití všech funkcí. Návod k obsluze je součástí spisového materiálu na CD nosiči, stěžovatelův zástupce s ním byl při ústním jednání seznámen. Stejně tak byl seznámen i se skutečností, že návod k obsluze je předmětem autorského díla, a tudíž poskytnuté kopie nelze užít k jinému účelu než úřednímu, a proto nelze předat jeho kopii, což zástupce stvrdil slovy „s návodem k obsluze použitého rychloměru jsem byl seznámen“.

[18] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Soud konstatuje, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, je přípustná a projednatelná.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Výše uložené pokuty

[21] První část kasační argumentace se vztahuje k výši uložené pokuty.

[22] Správní orgány se podle stěžovatele nevypořádaly se všemi zákonnými kritérii, která měly brát při ukládání pokuty v potaz (zavinění, následek, způsob spáchání, délku doby, po kterou byl přestupek páčán a „některé okolnosti“ spáchání přestupku). Odůvodnění krajského soudu je v tomto směru nesprávné a nepřezkoumatelné.

[23] Nejvyšší správní soud předepisuje, že rozsudek krajského soudu není ve vztahu k vypořádání žalobních námitek mířících proti odůvodnění uložené sankce nepřezkoumatelný. Krajský soud tyto námitky pečlivě vypořádal zejména v bodech 31 až 40 rozsudku. Shrnuje odůvodnění správních rozhodnutí v části vztahující se k sankci a následně konstatoval, že se správní orgány zabývaly relevantními zákonnými kritérii pro uložení sankce (srov. body 34 a 40 rozsudku). Je tedy zjevné, v jakém smyslu se podle názoru krajského soudu správní orgány vypořádaly s jednotlivými stěžovatelem zmiňovanými kritérii. Krajský soud se vyjádřil též k námitce absence polehčujících a přitěžujících okolností a jejich vlivu na výši uložené pokuty (srov. bod 37 rozsudku). Za plně přezkoumatelný považuje kasační soud závěr krajského soudu obsažený v bodu 34. Podle něj tvrzení v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby, ačkoli výše pokuty je ve skutečnosti uprostřed zákonné sazby, nemá samo o sobě vliv na přezkoumatelnost úvah správního orgánu. Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele takové odůvodnění považuje za srozumitelné a není třeba k němu více dodávat.

[24] Soud k uplatněným námitkám nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů konstatuje, že zjevně nemohou být důvodné již proto, že stěžovatel proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[25] Ke věcné správnosti úvah krajského soudu, potažmo správních orgánů, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[26] Základní vodítka pro určení druhu správního trestu a jeho výměry obsahuje § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Mezi jinými jde o povahu a závažnost přestupku [§ 37 písm. a) zákona o přestupcích]. Ustanovení § 38 pak obsahuje demonstrativní výčet kritérií pro posouzení povahy a závažnosti přestupku.

[27] Stěžovatel byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za něj se podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1.500 do 2.500 Kč.

[28] Městský úřad na s. 7 až 8 rozhodnutí uvedl, že „při určení druhu a výše správního trestu bylo v souladu s ustanovením § 35 písm. b) § 37 až § 40 zákona č. 250/2016 Sb., správním orgánem přihlédnuto i k povaze a závažnosti přestupku, kdy byl spáchaným přestupkem porušen, ale i ohrožen zájem chráněný zákonem, neboť obviněný svou jízdou ohrožoval nejen sebe samotného, ale i další účastníky silničního provozu, neboť na tomto úseku komunikace lze očekávat zvýšený pohyb chodců i vozidel. K osobě pachatele dále správní orgán přihlédl k historii obviněného, kdy byl za překročení rychlosti již v minulosti projednáván, tudíž se minimálně mohl obviněný ze svého předcházejícího protiprávního jednání poučit. K dalším okolnostem nebylo ze strany správního orgánu přihlédnuto, neboť správnímu orgánu

nebyly známy. Správní orgán má za to, že uložený správní trest splní dostatečný represivní i výchovný účinek, aby se obviněný napříště obdobného jednání zdržel a aby si obviněný uvědomil, že je nezbytné dodržovat předpisy upravující bezpečnost a plynulost silničního provozu.“

[29] Je zjevné, že městský úřad postupoval při určování sankce a její výměry v souladu se zákonem o přestupcích. Zohlednil způsob spáchání (aktivní jednání spočívající v rychlé jízdě bez dalších specifik vztahujících se ke způsobu spáchání) a jeho následek (došlo k porušení i ohrožení zájmu chráněného zákonem) a okolnosti, za nichž byl spáchán (místo spáchání přestupku) i k osobě přestupce (k otázce dřívějšího přestupkového jednání viz níže). Z hlediska formy zavinění vycházel ze závěru vyplývajícího z předcházející pasáže odůvodnění rozhodnutí, ve které dospěl k tomu, že přestupek byl spáchán ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgán tak i vzhledem k povaze dotčeného přestupku dostatečně vyjevil své úvahy týkající se výše uložené sankce.

[30] Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37, resp. 38 zákona o přestupcích jsou demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“), není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel (např. řešení otázky délky doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávními jednáními pachatele, by bylo v případě jednorázového přestupku zjevně neúčelné). Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).

[31] Nejvyšší správní soud neshledal tvrzený rozpor mezi výrokem rozhodnutí městského úřadu a jeho odůvodněním. Městský úřad ve výroku uvedl, že stěžovateli ukládá pokutu ve výši 2.000 Kč, shodná výše ukládané pokuty je vyjádřena též na s. 7 rozhodnutí. Následné tvrzení městského úřadu, že stanovil výši pokuty při dolní hranici zákonné sazby, je tedy nepřesné. Shodně s krajským soudem však kasační soud konstatuje, že uvedená nepřesnost nemá žádný vliv na srozumitelnost rozhodnutí. S ohledem na uvedené je pak nutno označit za nepřesné stěžovatelovo tvrzení, že úmyslem městského úřadu bylo uložit sankci „na samé spodní hranici“ zákonné sazby. Žádný takový závěr z výroku ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá. Námitka, podle které správní orgán nezohlednil, že nedošlo „k žádnému reálnému následku“, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

[32] Poukaz stěžovatele na rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, není případný, neboť v něm šlo při ukládání sankce o aplikaci odlišného ustanovení, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Kasační soud nepochybně zde vyjádřený obecný závěr, podle kterého musí být v rozhodnutí o uložení sankce zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákona s výší sankce spojuje. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) *se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.* Je tedy zjevné, že citované ustanovení neobsahuje pouze kritéria demonstrativní (jak je tomu v případě § 37 až § 40 zákona o přestupcích), ale též taxativní kritérium závažnosti správního deliktu, které muselo být při ukládání sankce právníkům osobám zohledněno vždy. Z hlediska aplikovatelné právní

úpravy a její povahy (z hlediska demonstrativnosti, resp. taxativnosti) jde proto o situaci odlišnou od nyní posuzované věci.

[33] Nejvyšší správní soud má naopak za to, že v nyní posuzované věci správní orgány požadavkům na dostatečnost odůvodnění výše uložené sankce vysloveným v rozsudku č. j. 9 As 56/2019 - 28 (bod 27), vyhověly, neboť správní orgán kritéria pro uložení sankce pouze nevyjmenoval, ale provedl též jejich základní aplikaci, a tedy náležitou individualizaci na stěžovatelův případ.

[34] Stěžovatel se domáhá toho, aby městský úřad v rámci svých úvah o výši ukládané pokuty zohlednil též další okolnosti (stručně řečeno kvalitu pozemní komunikace a stěžovatelova vozidla). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že považuje za nepřiměřené, aby správní orgán při ukládání sankce za naprosto běžný přestupek (o který jde v posuzované věci), kterými jsou uznáni řidiči vinní v desítkách či možná stovkách případů denně, zkoumal a posuzoval technický stav každého vozidla (kvalitu a opotřebení brzd apod.), případně kvalitu pozemní komunikace, a z nich dovozoval okolnosti rozhodné pro výši sankce.

[35] Nároky, které se snaží stěžovatel na správní orgány klást, by dalece přesahovaly jejich zákonem stanovenou povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vedly by k nutnosti mnohem podrobnějšího odůvodnění, než jaké je běžné a zákonem předpokládané v případě rozhodnutí trestních soudů. Je třeba si uvědomit, že trestání za přestupky tohoto typu (skutkově naprosto jednoznačné) má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho jistě není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků na odůvodňování výše uložené sankce, které by snad mělo spočívat v zohledňování technického stavu vozidla a komunikace a které by správní orgán s největší pravděpodobností nebyl schopen učinit bez znaleckého posudku.

[36] Stěžovatel ve vztahu k výši pokuty závěrem namítá nerespektování institutu zahlazení odsouzení. K tomu soud uvádí, že byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 – 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Stejně se tomu děje i ve „velkém“ soudním trestání. Jak uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 8 Tdo 766/2017 *„zahlazení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlížel ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele k trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákoníkem, možnost jeho nápravy apod. (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 17. 4. 1974, sp. zn. 5 Tz 33/74, publikované pod č. 6/1975 Sb. rozh. tr.)“*.

[37] V posuzované věci nelze závěru městského úřadu, že stěžovatel *„byl v minulosti za překročení rychlosti již v minulosti projednáván“*, nic vytknout. Tento závěr má totiž jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu, a to ve výpisu z evidenční karty řidiče založené na čl. 7 správního spisu (z něj mimo jiné vyplývá, že stěžovateli byla v minulosti

osmkrát uložena pokuta za porušení zákona o silničním provozu, jednou byl za porušení pravidel silničního provozu potrestán soudně). Z hlediska hodnocení stěžovatelovy osobnosti pak nebylo třeba, aby městský úřad stěžovatelovu přestupkovou minulost v odůvodnění rozhodnutí podrobněji specifikoval. Je pravdou, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění spočívající v nedostatku konkretizace, jaká minulá protiprávní jednání byla zohledněna. Ze skutečnosti, že se námitkami mířícími proti této části odůvodnění rozhodnutí městského úřadu zabýval věcně, však lze dovodit, že namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. S tímto přístupem se kasační soud, jak plyne ze shora uvedeného, ztotožňuje.

III.b) Návod k obsluze

[38] Stěžovatel dále namítá, že neposkytnutí kopie návodu k obsluze použitého silničního laserového rychloměru bylo podstatnou procesní vadou.

[39] Podle § 38 odst. 4 správního řádu je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Poskytnutí kopie správního spisu (či jeho části) je důležitým procesním právem účastníka řízení odvozeným od práva nahlížet do spisu. Na zjištění obsahu spisu často záleží další argumentace účastníka v řízení (srov. např. rozsudek ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 Ads 392/2018 – 22). Pokud správní orgán odmítne účastníku řízení poříditi kopie ze spisu, neznamená to bez dalšího, že by byl účastník řízení krácen na svém právu seznámit se s obsahem správního spisu. Pouze tehdy byl-li postup správního orgánu skutečně nezákonný a měl-li současně za následek porušení práva účastníka řízení na obhajobu, resp. práva vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, bude nutno rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[40] Z protokolu o ústním jednání před městským úřadem ze dne 16. 7. 2018 vyplývá, že byl „*správním orgánem v 09:15 hodin předložen a čten návod k obsluze k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI. Vzhledem k obsáhlosti je tento návod k obsluze použitého rychloměru důkazně doložen na CD. Zároveň byl zmocněnec poučen o tom, že návod k obsluze je předmětem autorského díla, chráněného zákonem č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, tudíž poskytnuté kopie nelze užít k jinému účelu – než k úřednímu – vedenému správnímu řízení. Proto nelze předat kopii.*“ Městský úřad zástupci stěžovatele následně položil otázku, zda byl seznámen s návodem k obsluze a zda k němu chce něco uvést. Na ni zástupce reagoval tak, že s návodem k obsluze použitého rychloměru byl seznámen. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že zástupce následně obecně požádal „*o pořízení kopie vybraných listinných důkazů*“.

[41] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí. Z průběhu ústního jednání vyplývá, že návod k obsluze byl proveden jako důkaz. Je sice zjevné, že tento návod (čítající více než sto stran) nebyl k důkazu čten celý. Z vyjádření stěžovatelova zástupce při ústním jednání však plyne, že na čtení celého návodu při jednání netrval (srov. jeho vyjádření, že je s návodem seznámen). Pokud by tomu bylo jinak, nic mu nebránilo při jednání vznést požadavek na přečtení jím požadovaných pasáží z návodu k obsluze.

[42] Stěžovateli lze přisvědčit, že ani případné seznámení s podkladem rozhodnutí při ústním jednání není překážkou pro poskytnutí kopie takového podkladu účastníku řízení.

Současně správní řád nezapovídá poskytnutí určitého podkladu pouze z důvodu ochrany autorského práva (na rozdíl např. od ochrany utajovaných informací podle § 38 odst. 6 správního řádu). Důvod, pro který v nyní posuzované věci městský úřad odmítl stěžovateli poskytnout kopii části spisu, tak nemá oporu v zákoně, a jde proto o vadu řízení.

[43] Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že uvedená vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. I přes neposkytnutí kopie návodu k obsluze totiž stěžovateli nebyla nijak ztížena možnost obhajoby, resp. upřeno právo vyjádřit se k tomuto podkladu rozhodnutí.

[44] Sám stěžovatelův zástupce v kasační stížnosti připouští, že „*má k dispozici několik částí návodů k obsluze k podobným rychloměrům*“, které jsou však již zastaralé, neboť výrobce či distributor vydává minimálně každý rok nový aktualizovaný návod. Soudu je však z úřední činnosti známo (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 8. 2019, č. j. 53 A 16/2018 - 60), že uvedený návod k obsluze, resp. Manuál uživatele Systému MicroDigiCam, verze 4.1 cz, ze dne 22. listopadu 2007, vydaný společností ATS - TELCOM PRAHA a. s., telekomunikační společnost, je veřejně dostupný na internetu (např. na: <https://docplayer.cz/8540740-System-micro-digicam-manualuzivatele-verze-4-1-cz.htm>). Jedná se o zcela totožný manuál uživatele, který byl k důkazu proveden i v nyní projednávané věci. Ve věci řešené Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 53 A 16/2018 byl navíc zástupcem žalobce totožný advokát jako zástupce nynějšího stěžovatele (Mgr. Voříšek), totožný byl i zástupce ve správním řízení (Ing. Miloslav Jaroš). Je tedy zcela zjevné, že stěžovatelův zástupce si minimálně musel být vědom, že jím požadovaný návod k obsluze k laserovému rychloměru použitému ke změření rychlosti stěžovatelova vozidla je veřejně dostupný na shora uvedené adrese citované krajským soudem (či například na adrese <https://adoc.tips/system-micro-digicam-manual-uivatele-verze-41-cz.html>) a s velkou pravděpodobností jej též měl k dispozici. Neposkytnutí kopie návodu k obsluze (ať již k němu došlo z jakéhokoli důvodu) tak žádným způsobem nemohlo stěžovateli znemožnit uplatňování jeho práv v průběhu správního řízení, včetně jeho práva na dostatečnou obhajobu.

[45] Kasační tvrzení, podle kterého stěžovatelův zmocněnec návrh na podrobení návodu k obsluze znaleckému zkoumání již v mnoha případech vznesl, avšak nebylo mu vyhověno, je zcela obecné. Stěžovatel nijak neupřesňuje, v jakých řízeních k takové situaci došlo. Ani Nejvyššímu správnímu soudu není z jeho úřední činnosti žádné takové řízení známo.

[46] Závěrem soud konstatuje, že otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelovy námitky jsou nedůvodné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné

náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu